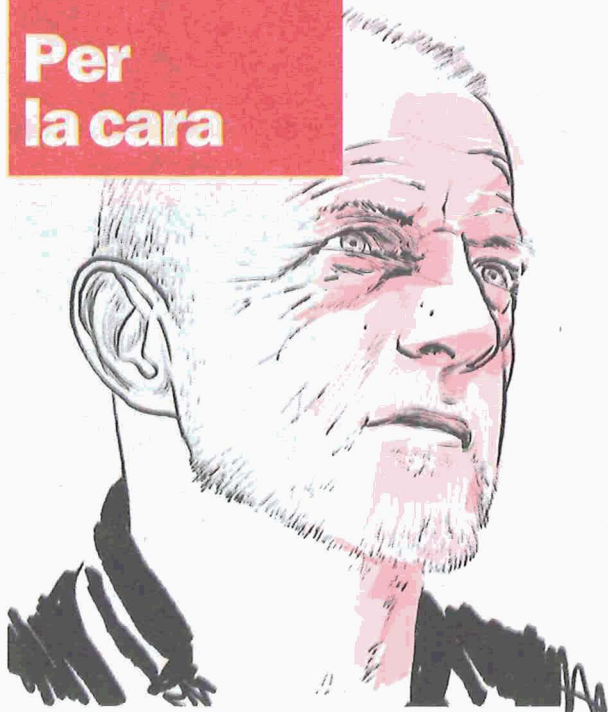

Per
la cara

Gerbrand Bakker

L'escriptor holandès ha agafat un poema i un paisatge, i li ha sortit una novel·la. Què més vol? Per **Ada Castells**

Quan llegim els teus llibres enmig del brogit, les presses, la gentada de la ciutat... se'ns transformen en un oasi de calma. Busques aquest contrast?

Potser sí. Jo també visc a la ciutat, a Amsterdam, però m'agrada situar-me al camp perquè els meus personatges són gent que viuen al marge de tot.

A Deu oques blanques –el teu segon llibre traduït aquí després de l'èxit d'*A dalt tot està tranquil* (Premi Llibreter 2012)– adoptes el to del thriller, però no ho és. M'agraden molt les novel·les de Stephen King i suposo que es nota, però a mi no em surten aquests horrors fantàstics sinó coses que ens són més properes. És cert que el llibre és un thriller sense ser-ho, però això em surt així sense adonar-me'n. Jo no sé mai com són els meus llibres fins que els meus editors els llegeixen i m'ho expliquen.

En aquest cas, parles de la malaltia. Encara que potser el tema del llibre sigui més aviat la necessitat d'estar sol.

Sí, la protagonista de la novel·la està malalta, però no volia entrar en detalls sobre la malaltia que pateix ni perdre'm en termes

“

Són els lectors els que m'acaben dient de què van els meus llibres

mèdics i esperes a la saleta del metge. Potser és cert que vull parlar de la necessitat d'estar sol, però ni jo mateix ho sé. Crec que és un gran tema perquè encara que estiguem envoltats de gent, estem tots molt sols i ho hem d'assumir. No ha de ser dolent. De tota manera, quan fas

un llibre, no saps gaire bé què està fent fins que no està fet. **Però quan toca respondre entrevistes, has de fer veure que tenies algun propòsit. Una de molt fàcil: per què sempre hi ha animals als teus llibres?** Perquè crec que són millors que les persones. M'interessen perquè sempre t'acaben sorprenent i són honestos. Nosaltres ens estem dient mentides constantment. Pel que fa a explicar els meus llibres, tens raó, alguna cosa he de dir, però és que a mi m'interessa no donar-ho al lector tot fet, sinó que pugui interpretar tot allò que no dic. De fet, jo aprenc molt dels meus lectors perquè són ells els qui m'ajuden a veure de què van els meus llibres. A mi no m'agrada tenir les coses gaire clares sobre allò que vull fer, crec que aquesta és la manera d'escriure més fresca i honesta. **En el llibre, la protagonista està llegint intensament Emily Dickinson, per què?**

La primera llavor de la novel·la va ser un poema de la Dickinson que sempre m'ha agradat molt i que mai no havia acabat d'entendre. Vaig crear un personatge perquè l'expliqués. Jo mateix n'estic sorprès perquè no sóc cap intel·lectual, però llegir sempre és inspirador. **Un altre element inspirador és el paisatge del nord de Gal·les. Quina és la teva vinculació amb aquest indret?**

Em calia un lloc on la meua protagonista es refugiés i aquest em va semblar prou remot. Aquesta terra sempre m'ha semblat misteriosa i antiga. **És un paisatge ideal per parlar-nos de la solitud. El fet que siguis jardiner de professió creus que et dona una més gran sensibilitat per captar l'entorn?** No ho sé. Des que vaig descobrir aquesta zona, vaig pensar que havia d'escriure alguna cosa que passés aquí i vaig començar a posar-m'hi sense saber on aniria a parar. Tenia un poema i un paisatge.

217

pàgines té *Deu oques blanques*, editada a Raig Verd, en traducció de Maria Rosich.

